

coloratul studiu de orchestră *Coloana infinită* de Tiberiu Olah... O expunere foarte interesantă privind dezvoltarea istorică a muzicii românești a făcut Wilhelm Berger, deosebit de bine instruit din punct de vedere muzicologic. El a subliniat de exemplu marea influență a artei muzicale mai noi, franceze și germane. Ultima s-a manifestat îndeosebi prin elevul lui Max Reger, Mihail Jora, care a educat ca profesor prețuit pe aproape toți compozitorii români mai tineri..."

Considerat un important moment al vieții culturale a anului, momentul „Zilele muzicii românești” a fost urmărit cu mult interes de un numeros public, dornic să cunoască creația contemporană și

viața muzicală românească. „Astfel de întâlniri sînt concludente pentru noi, mai ales că pînă acum am cunoscut muzica românească doar sporadic. Lucrările executate au confirmat felul în care se dezvoltă variatele forme de expresie în legătura vie cu folclorul, cum sînt ele experimentate mereu prin mesajul lor emoțional... Zilele muzicii românești s-au oglindit în programele multor concerte în diverse orașe ale republicii noastre și prin aceasta întreaga manifestare a primit o mai importantă semnificație” încheie Leo Berg, în SACHSISCHE ZEITUNG, retrospectiva dedicată prezențelor românești în R.D.Germană.

I. C.

Turneul orchestrei „Camerata” în Spania

Înființată în 1966, tinăra formație camerală a participat la numeroase concerte — în țară și în străinătate (Franța, Italia, R.D.Germană și R.F. Germania) — dovedind de fiecare dată multiple calități interpretative, bazate pe o serioasă și continuă pregătire artistică. Vastul său repertoriu cuprinde lucrări aparținînd epocii baroce, ca și lucrări contemporane. În rîndul compozitorilor români, orchestra „Camerata” se bucură de un interes constant (creatori ca Ștefan Niculescu, Adrian Rațiu, Aurel Stroe și Anatol Vieru i-au dedicat lucrări reprezentative).

Personalități de seamă ale artei muzicale contemporane au elogiato orchestra „Camerata” (printre acestea — Leopold Stokovsky) pentru performanțele sale interpretative. Pierre Boulez, întîlnind formația românească la „Rencontre Internationale de la Jeunesse” de la Bayreuth, în anii trecuți, și-a exprimat, de asemenea, admirația sa deosebită.

Paul Staicu, dirijorul orchestrei „Camerata” (n. 1937) și-a făcut studiile muzicale la Conservatorul din București, perfecționîndu-se apoi la Academia de Muzică din Praga, unde a obținut o bursă în anul 1955. Cornist mai întîi la Filarmonica pragueză, apoi la Filarmonica „George Enescu” din București, Paul Staicu este distins cu premii, medalii și diplome la concursuri internaționale de prestigiu: Praga, 1959 și 1962; București, 1953; Geneva, 1956 și 1962; Moscova, 1967, Birmingham, 1966. În anul 1969 a făcut parte din juriul Festivalului Internațional „Primăvara la Praga”. Activitatea sa dirijorală debutează în 1963 (cu Sinfonieta de Benjamin Britten, interpretată în cadrul Filarmonicii „George Enescu”). Quintetul de suflători „George Enescu”, din cadrul aceleiași Filarmonici bucureștene — quintet al cărui fondator este — reputează numeroase succese în țară și în străinătate (Cehoslovacia, R.D. Germană). Elev al lui Constantin Silvestri, Paul Staicu se distinge prin desăvîrșita stăpînire a lucrărilor interpretate (în cursul acestui ultim turneu al „Cameratei” a dirijat din memorie, cu excepția Concertului de Vivaldi), prin vibranta concepție personală asupra lucrărilor. Unul din cro-

nicarii spanioli remarcă: „...cu un gest energic, amplu, inspiră versiuni de mare nivel spiritual și admirabil încadrate în stilul dorit...” Și, același cronicar (Miguel Frechilla del Rey, „Triumful extraordinar al unei orchestre și al unui contrabasist excepțional”, în „El Norte de Castilla”, Valladolid, 7 februarie 1974) își exprimă admirația stîrnită de evoluția excepțională a orchestrei „Camerata”.

Solist în Concertul în Re major, op. 6, nr. 3 (transcripție pentru contrabas și orchestră) de Vivaldi a fost remarcabilul tînăr virtuoz Wolfgang Güttler (n. 1945), recentă revelație a școlii interpretative românești, deținător al Premiului II al Concursului Internațional de la Geneva, 1973.

Programul executat în recentul turneu întreprins în Spania de orchestra „Camerata” a cuprins lucrări contemporane românești („Intermezzi op. 12, nr. 1 și 2” de George Enescu și „Codex Cajoni” de Doru Popovici) precum și lucrări din literatura preclasică universală („Concerto grosso în Fa major, op. 6, nr. 2” de Corelli; „Concerto grosso op. 3, în mi minor” de Händel; „Concertul în Re major, op. 6, nr. 3” (transcripție pentru contrabas și orchestră) de Vivaldi — alternînd uneori cu „Iarna” din „Cele patru anotimpuri”, op. 8; „Divertisment în Si bemol major, K.V. 137” de Mozart).

Seria de concerte a fost deschisă cu cel dat în orașul Figueres, în 21 ianuarie. Au urmat, în ordine cronologică: Olot, 22 ianuarie; la Caja de Ahorros Layetana, 23 ianuarie; la Sociedad Oscense de Conciertos (Huesca), 24 ianuarie; Soria, 25 ianuarie; Gijón, 26 ianuarie; Aviles, 28 ianuarie; León, 29 ianuarie; Vigo, 30 ianuarie; Pontevedra, 31 ianuarie; Lugo, 1 februarie; Santiago de Compostela (mare centru universitar), 4 februarie; la Sociedad Filarmonica Orensana, 5 februarie; Valladolid, 6 februarie; Salamanca, 7 februarie; Caceres, 8 februarie; Granada, 10 februarie; Málaga, 11 februarie; Ceuta, 12 februarie; Cadiz, 13 februarie; Sevilla, 14 februarie; Badajoz, 15 februarie; Jaén, 16 februarie; Murcia, 18 februarie; Castellón de la Plana, 19 februarie; Tarragona, 20 februarie; Barcelona, 21 februarie. În total, 28 concerte al căror răsunător succes a fost reflectat în elogioasele cronici din presa spaniolă.

I. R.